

~~тихото~~ и играят, тихот, както самата тя  
би могла да играе това, воплощена в образ.  
Това сутрин тя вървеше пред мене. Беше се  
превърнала в три малки, хубави, нудесни  
молитвенци. ~~Тя~~ и нарочно ~~вървеше~~ стъпваше с  
техните крачета по заснежената пътека, и на-  
рочно падаше, за да падат и те, и сядаше, и  
те ставаха, и се сееше, за да се сееат и те.  
Преди години тя е правела същото нещо и с  
нас. А сега, когато е намерила други, ние  
я виждаме, усещаме е чрез втора ръка. Ах,  
наистина е хубаво, чудно, приятно да я  
гледаме като жив образ, като жива картина.  
Тя е наметник на изкуството, от който едно-  
временно се излъчва и като радост, и като красота.  
А чувството, което изпитваме, е мрика, и само  
мрика ли. Да гледаме как <sup>живата се</sup> постила своите бели  
покривки, какви грици полага за сенката, по-  
сети от трудолюбивия селянин, да дава живот на нашите  
надежди, да хвърля с ръката си кристални безброй, ~~само~~  
посети от много живото.